

Det finanslovsforslag, der er til førstebehandling her i dag, er det første finanslovsforslag, som den nuværende regering har haft lejlighed til at forberede i ro og mag efter den komfortable valgsejr for 9½ måned siden. Forslaget minder imidlertid mest af alt om et forslag fra en regering, der har siddet ufattelig mange år, og som nu skal slæbe sig ud til vælgerne med sine sidste budskaber.

Det er mindre ideologisk, det må man anerkende. Det er mindre brutalt end finansloven for i år, der jo som bekendt blev vedtaget af regeringspartierne og Dansk Folkeparti. Noget andet ville næsten også have været umuligt, men det peger dog i den helt samme retning.

Men lovede nye initiativer skrumper eller forsvinder helt ved nærmere eftersyn. Her finder Socialdemokratiet selve essensen af finanslovsforslaget for 2003. Det gamle, der ikke var godt, får en tand til, mens det fine, nye ikke får så meget som en enkelt tand. Derved er det ikke et forslag, der inviterer til et samlet finanslovsforlig med Socialdemokratiet, mens der trods alt må være muligheder for at finde nogle bredere løsninger på nogle af de områder, som regeringen selv har sagt at den vil gøre noget ved.

Regeringen tror åbenbart, at det er nok at sige noget om det, man gerne vil gøre godt. Det er det, regeringen kalder satsninger. Der skal satses på bedre uddannelser, der skal satses på forskningen. Der skal gøres en indsats for de svageste. Ja, der skal også satses på kulturpolitikken. Det lyder spændende, det lyder godt, og Socialdemokratiet vil gerne være med.

Når man så ser finanslovsforslaget, så gribes man af skuffelse. Vi har også fået det bekræftet af Venstres ordfører her for lidt siden. Der er ikke noget. Man skulle tro, at finanslovsforslaget indgår som studiemateriale i den doktordisputats, der skal beskæftige sig med, om syge mennesker får det bedre, hvis man går i forbøn for dem. Det ville jo være meget spændende. Men i politik behøver vi ikke doktordisputater. Der ved vi erfaringsmæssigt, at det forholder sig omvendt, for her hjælper ingen bønner. Hvis der lovedes bedre og intet gøres, opleves det uændrede som et tilbageskridt.

Gabet mellem de skabte forventninger og viljen til at indfri dem er en besværlig hindring for resultatet af forhandlingerne i de kommende uger. Med en omskrivning af astronauten Armstrongs berømte ord: Hvad der synes som et stort skridt for enigheden, er blot et lille skridt til tilfredsheden.

KI. 13.40

Jeg vil opholde mig ved nogle af de tomme kalorier:

Hvad er der blevet af satsningen på uddannelser? Jo, den består i, at man i 2003 også opgiver de besparelser, som et flertal i Folketinget uden om regeringen tvang regeringen til at opgive allerede for i år. Det sker oven i købet på den raffinerede måde, at besparelserne hårdnakket gennemføres for derefter at blive pakket ind i gavepapir og overrakt af regeringen som den glade giver til de uddannelsessteder, der netop har afleveret alt indholdet.

Der er blevet talt meget om, at regeringen fodrer hunden med dens egen hale. Jeg synes faktisk, det er lidt værre endnu. På hele Undervisningsministeriets område er der tale om en tilførsel af midler på 3,5 promille. Det er simpelt hen ikke ædrueligt at tale om en satsning. Og så ser vi med bl.a. brugerbetalingen på VUC, at der igen sker en skævvridning af uddannelserne til ugunst for de mennesker, der i forvejen har fået mindst uddannelse.

Erhvervsskolerne må efterhånden ride statsministeren som en mare, som også Socialdemokratiets uddannelsesordfører lige har været inde på. I valgkampen lovede statsministeren ved talrige besøg på især landets handelsskoler flere penge. Det blev som bekendt fulgt op af store besparelser på dette års finanslovsforslag. Oppositionen måtte til for at rette op på skaden. Men fordi man én gang har mødt et flertal i Folketinget, er der jo bestemt ikke nogen grund til ikke at forsøge at møde det flertal igen. Det gør regeringen så, for for 2003 svipses der 30 mio. kr. ud af erhvervsskolerne.

Satsningen på forskningen og fremtiden, som er regeringens markedsføringsmantra i år, forsvinder også, når man ser nærmere på de talکلonner, der udgør finanslovsforslaget. Det står ustandselig i teksten, men ikke andre steder. Der smutter lige 25 mio. kr. ned i finansministerens for ved skiftet mellem år 2002 og 2003.

Men så er der indsatsen for de svageste, som det hedder i regeringens terminologi. Ja, vi er vel enige om, at penge ikke gør det alene. Vi har også været enige om, at der også er brug for flere penge. Så sent som i maj skrev statsministeren, som det netop er refereret, sammen med socialministeren en kronik, hvori det bl.a. hedder:

»Selv om regeringen således vil ændre hele tankegangen i arbejdet med at bringe de svageste på fode igen, så er det ikke det samme, som